entangled

összekuszálva

fine selection

CAT CLARKE

Cat Clarke

entangled

összekuszálva

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Írta: Cat Clarke
A mű eredeti címe: Entangled
Fordította: Cziczelszky Judit
A szöveget gondozta: Egyed Erika

A művet eredetileg kiadta:
Quercus

Published by arrangement with
Miles Stott Children's Literary Agency

Copyright © Cat Clarke, 2011

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 651 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Korom Pál, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Anyának, mindenért.
Elspeth Margaret Clarke
1947–2010

3. nap

Azon az éjjelen találkoztam Ethannel, hogy elterveztem, megölöm magam. Elég rossz időzítés, ha az ember jobban belegondol.

Folyton ugyanazok a kérdések motoszkálnak bennem:

Mit akar tőlem?

Hogy hagyhattam, hogy ez történjen?

MEGHALOK? (Ez a kedvencem.)

Nem így terveztem. Pedig én azt szeretem, ha a dolgok terv szerint haladnak.

Na de, menjünk sorban! Először is, elkezdek írni, meglátjuk, mire megyek vele. Gyanítom, hogy ez a sok papír épp ezért van itt. Meg a tollak. Úgy nézem, *hosszú* időre elég tollat kaptam. Ez nagyon-nagyon rossz. Talán le kellene dőlnöm egy pillanatra.

Nem tudom, mennyi ideig voltam öntudatlan. Nincs nálam az órám. Ahogy a ruháim sem. Ha belegondolok, hogy levetkőztetett, miközben nem voltam magamnál, több mint zavarba ejtő. Ez a köntös meg itt rajtam enyhén szólva sem a legdivatosabb. Mintha műtétre várnék. Istenem, add, hogy ne így legyen! Ragaszkodom a belső szerveimhez. A fenébe, nem vagyok normális, még ilyenkor is viccelődöm. Nem tehetek róla, a fekete humor mindig az erősségeim közé tartozott.

Ki kell találnom, hogyan szabadulhatnék innen. Talán rá tudom venni valahogy, hogy kiengedjen. Csak rá kell jönnöm, mit akar. Egy részem azonban nem szeretné tudni a választ.

A francba… azt hiszem, jön.

Hát, ez rövid volt és nagyon cuki. Bejött, kezében egy tálca kajával, és meglátta, hogy az asztalnál ülök és írok. Bólintott. Úgy tűnt, tetszik neki, amit lát. Én viszont úgy ültem ott, mint egy idióta, és csak bámultam rá tátott szájjal. Nem akarta elolvasni, mit írok, a nézéséből láttam, hogy *pontosan* tudja, mi jár a fejemben. Aztán egyszer csak eltűnt. És persze rázárta a reteszt az ajtóra.

Az ennivaló nagyon finom volt. Ez az egyik a sok fura dologból itt. A kaja egyszerűen isteni! Hány olyan elrablási esetről hallottunk, ahol az áldozatnak saját fürdőszobája volt? Nem is beszélve a világ talán legkényelmesebb ágyáról. Csak egy dolgot kifogásolok: minden olyan *fehér*. Tisztára belefájdul a fejem. Néha le kell hunynom a szemem, hogy emlékeztessem magam, léteznek más színek is az univerzumban. Még jó, hogy a tollak nem fehérek. Az már, finoman fogalmazva is, nagyon-nagyon idegesítő lenne. Mert az írás *határozottan*

segít. Itt van rögtön maga a mozdulatsor: ahogy a betűket formálom, amik aztán összeállnak szavakká, amikből meg varázslatos módon mondatok kerekednek. Valahogy olyan megnyugtató. De mit akar, mit írjak? És *miért* akarja, hogy írjak? Fura fura fura. Közben, talán ez az én nagy lehetőségem, hogy író váljon belőlem, ami mindig is szerettem volna lenni. Talán ez az én utolsó esélyem.

Akárhogyan is, az ember először arról írjon, amit ismer, nem igaz? Kezdjük mindjárt Ethannel. Valaki talán a nyomára akad majd egyszer (meglehet, hogy évekkel azután, hogy rátalálnak a csontvázamra ennél a rohadt asztalnál, amint tollat szorongatok összeaszalódott ujjaim között). Azt hiszem, úgy száznyolcvan centi magas lehet. Erre Nat alapján következtetek, aki állítja, hogy ő száznyolcvan, de egyértelmű, hogy nem magasabb százhatvannál. Hazudós kutya!

De térjünk vissza Ethanre! Eszméletlenül szép. Igen, *kifejezetten* szép. A haja fekete. Félhosszú, és egy része mindig belelóg a szemébe. A szeme… hát, az szürke. Fémes szürke? Palaszürke? Nyári-felhőszakadás-előtti-ég szürke? Talán egyszerűen csak szürke szürke. Az arca tökéletes. Komolyan, olyan, mintha éppen most pottyant volna le egy festményről vagy ilyesmi. Az arccsontja, a szemöldöke, az orra, az állkapcsa. Minden pont ideális rajta. És a szája… neki van a legérzékibb ajka, amit valaha láttam. És veszettül jól csókol.

Nézzük csak, mi van még? Sápadt, nagyon sápadt. Olyan sosemláttam-a-napvilágot-mert-vámpír-vagyok sápadt. Tegnap egy őrült pillanatomban (miután *egész* éjjel nem aludtam) komolyan elgondolkoztam rajta, hogy talán *valóban* vámpír. De aztán eszembe jutott, hogy nem az *Alkonyatban* vagyok. Ethan bőre csodás. Ölni tudnék érte, hogy az enyém is olyan tiszta legyen. Nem tudom, hány éves lehet. Először azt gondoltam, hogy talán húsz, de nehéz

megmondani. Néha idősebbnek tűnik, máskor meg olyan, mint egy elveszett kisfiú.

Egy heg fut végig az orra aljától a felső ajkáig. Emlékszem, végigtapogattam az ujjaim hegyével. Vannak hegek, amik jól néznek ki.

Nem igazán meglepő, de a teste is gyönyörű. Vékony, ám erős. Sima. És ráadásul nagyon klasszul öltözik. Aznap éjjel például fehér mellényt, koptatott farmert és egy régi, kitaposott Converse All Starst viselt. Nyilvánvaló, hogy nincs túlságosan oda a színekért, eddig mindig csak szürkében, fehérben és feketében láttam. Ami nem baj, de én *imádom imádom imádom* a színeket. A lilát… és a zöldet. A zöldet, ami úgy harsog, hogy szinte már ordít. Hiányzik a zöld.

Most azt gondolhatod, hogy Ethan iszonyúan szexi. És hogy akarok tőle valamit. Ami azt illeti, *előtte* akartam is, de ez az egész elrablásos ügy lehűtötte az érzelmeimet. Ráadásul túl korai még, hogy kialakuljon nálam az a bizonyos szindróma… hogy is nevezik? Amikor a fogvatartott azonosulni kezd a fogvatartójával, beleszeret, és végül tettestársává válik további emberrablásoknál / gyilkosságoknál stb. Szóval csak azt akarom mondani, hogy elfogulatlan szemlélőnek úgy tűnhet, hogy rettentő szexi, és ezt nekem is el kell ismernem.

Arra mind ez idáig nem sikerült rájönnöm, hogy hová valósi. Nem hinném, hogy helybéli, egyértelműen nem hasonlít az itteni (vagyis az ottani, úgy értem, az otthoni… HOL VAGYOK?) srácokra. Hétfőn este megkérdeztem, honnan jött, és azt felelte, hogy „a környékről". Ennek *talán* fel kellett volna ébresztenie a gyanakvásomat. De akkor még azt hiszem, elsősorban azt gondoltam, hogy milyen vonzóan titokzatos. Én hülye.

Ethan. Tökéletes párkapcsolati alapanyag. Leszámítva azt a hajlamát, hogy labilis csajszikat raboljon el, akik észre sem veszik, mi történik velük. Erről a következő társkereső hirdetés jut az eszembe:

Magas, sötét hajú, jóképű férfi keres zöld szemű lányt. Szeretem a filmeket, a hosszú sétákat az esőben, az olasz kaját, és néhanapján jólesik egy kis emberrablás is.

Józan lányok kíméljenek!

A következő dolgokat tudom Ethanről (azt leszámítva, hogy olyan, mint egy görög isten):

1. Újszerű, ezüstszínű furgonja van.
   Férfi furgonban = egyértelműen gyanús.
2. Látszatra nem az a klasszikus hasfelmetsző pszichopata.
3. Rengeteget tett azért, hogy kényelmesen érezzem magam ezen a helyen. Az ágy, a fürdő, az isteni ételek… Mindez rendkívül nyugtalanító.
4. Nem ő választott engem, hanem én őt. Én voltam az, aki tánc közben odaültem mellé. Talán ő már akkor is tudta, hogy mit fog tenni, és kereste a megfelelő áldozatot. Olyan, mintha csali lett volna, egy magányos és feltűnően szexi srác. Engem mindenesetre jól lépre csalt.
5. Szeret hallgatni. Beszélni nem kifejezetten.
6. Nem akart bántani. Legalábbis eddig.
7. Igazából nincs hetedik pontom, de mivel a hét a szerencseszámom, és ÓRIÁSI szükségem lenne egy kis szerencsére, nem hagyhattam ki.

Jó éjt! Szép álmokat, rózsás csókokat! Ne hagyd, hogy a szexi pszichopata/vámpír kiszívja a nyakadat!

4. nap

Hát, nem én voltam a legérdekesebb és legvidámabb elrabolt tegnap? Azt hiszem, így hívják azt, akit elraboltak. Van az elrabló és van az elrabolt. Logikus. És még rímel is.

Ma viszont közel sincs olyan jó kedvem.

Miért történik velem ez az egész?

Hagyd már abba az agyalást! Írj! Tartsd a tollat szorosan a papíron, és mozgasd a kezed!

Azért szükségem volt (na, jó, nagy) alkoholos befolyásoltságra, mielőtt megtettem. Amíg felkészültem lelkileg, nagyokat kortyoltam

a vodkából, amit az ágyam alatt tartok. Gondosan kiválogattam a ruháimat. Csak azért, mert az ember halni készül, még nem kell toprongyosan kinéznie. Felvettem az új farmerem, amiben szuperhosszúnak és vékonynak látszik a lábam. Aztán végignéztem az összes felsőmet, s végül a jól bevált, régi zöld póló mellett döntöttem (a zöld szerencsepólóm mellett, hah!). A cipő már nehezebb ügynek bizonyult, egy idő után azonban azt mondtam magamban, hogy fő a kényelem, és belebújtam az Adidas tornacsukámba. Nem épp romantikus, de van egyfajta régimódi sikkje. Erősebben kisminkeltem magam, mint szükséges lett volna. Csak bámultam a tükörképemet, és azt gondoltam: *Többé nem húzom ki a szemem. Ez az utolsó alkalom, hogy szájfényt használok. Utoljára nézek bele ebbe a tükörbe, és utoljára konstatálom, hogy sose leszek elég jó.*

A kés a táskámban. Mehetünk is.

Úgy trappoltam lefelé a lépcsőn, mint akinek az égvilágon semmi gondja. – Sallel találkozom! Ne várj meg! – kiabáltam anyának, aki épp tévét nézett a nappaliban. – Grace, várj egy pill… – Bevágtam magam mögött a bejárati ajtót. Talán jobb lett volna, ha egy pillanatra bedugom a fejem a nappaliba, de nem tettem. Úgy éreztem, egyetlen másodpercet sem bírok ki tovább a társaságában.

Vagyis, nem köszöntem el, és nem hagytam üzenetet sem. Nem láttam értelmét. Az öngyilkosok búcsúlevelei olyan izék. Na meg, ha hagytam volna, akkor most mindenki azt hinné, hogy meghaltam. Ami határozottan nem igaz (egyelőre).

Felültem a városi buszra. Felszállás után egyenesen hátramentem, ami nem jellemző rám. Az utolsó buszutam, gondoltam magamban. Bár, ahogy belegondolok, ez a lehetőség még mindig fennáll. Ahogy az a buszutakon általában, most sem történt semmi említésre méltó.

Előttem egy hoooosszú ősz hajú nő ült. Vékony tincsei rálógtak az ülése hátára, és töredezett hajvégei hozzáértek a farmeromhoz. A hosszú haj bizonyos kor után már egyáltalán nem szép. Szerencsére Gusztustalanhajú Asszonyság még azelőtt leszállt, hogy öklendezni kezdtem volna.

Miután eltűnt, egyfajta békesség szállt meg. Lehunytam a szemem és mélyeket lélegeztem. Meg fogom tenni. Tényleg, igazán meg fogom tenni. Ez az. *Ó, sajnálni fognak*… Óhatatlanul is elmosolyodtam az éneklő hangra a fejemben.

Nem is tudom, hogyan érzek azzal kapcsolatban, hogy karnyújtásnyira voltam az öngyilkosságtól. De nem is vagyok készen arra, hogy ilyen közelről megvizsgáljam az érzéseimet. Most még nem. Olyan, mintha kötés lenne rajtam. Tudom, miért van ott, de ha feltépném, és a valóságban is *meglátnám* alatta a fekélyes sebet – sárgán és gennyesen –, valószínűleg elveszteném a fejem.

Leszálltam a buszról, és bementem egy illegális italkimérőbe. Jó pár percig válogattam a piák között. Végül a gin mellett döntöttem, ami azért különös, mert mindig is utáltam. Apára emlékeztet. Odamentem a pulthoz. A felszolgáló srácnak olyan csúnya pattanásos volt az arca, hogy ilyet még életemben nem láttam (leszámítva Scott Amest a kilencedikből, de neki sikerült már kikúrálnia magát, és most egész tűrhetően néz ki). Aztán valami nagyon röhejes történt: elkérte a személyimet! Tudnod kell, hogy ilyen *sosem* történt velem. Tizennégy éves korom óta rendszeresen veszek piát, az isten szerelmére. Lehet, hogy épp Isten akart üzenni nekem: „Grace, megölheted magad, ha tényleg ezt akarod, de ne várd, hogy megkönnyítsem a dolgod!” Szóval, úgy néztem a Ragyásfejűre, mint aki teljesen felháborodott, és azt mondtam neki:

– Most hülyéskedsz? Huszonkét éves vagyok! Szerinted úgy nézek ki, mint egy gyerek? – Mire ő egy táblára mutatott, amin ez állt:

„Ha 25 alattinak nézel ki, bla-bla-bla-bla-bla…." Még néhány percet elvesztegettem azzal, hogy megpróbáltam beadni neki, hogy a kabátomban hagytam a személyimet, a kabátomat pedig otthon a szokatlan meleg miatt. Nem vette be. Rémes. Gondolom, ha az embernek ilyen ronda gennyes a képe, és semmi esélye rá, hogy bárki is lefekszik vele, találnia kell valamit, amiben kiélheti magát. Úgyhogy felháborodottságomban kiviharzottam a boltból, és átmentem a szomszédos boltba, ahol megvettem ugyanazt a piát két fonttal olcsóbban. Vissza is vonom az előbbit, hogy Isten üzenni akart volna nekem.

Miközben az utcán sétáltam, hónom alatt az üveggel, elmentem egy párocska mellett. Hasonló korúak lehettek, mint én. Fogták egymás kezét és nevetgéltek. *Húzz el húzz el húzz el!* A srác odanyomta a lányt egy kirakathoz, és megcsókolta. Arra gondoltam, hogy engem is megcsókolhatna valaki így. Továbbmentem, és majdnem nekiütköztem egy csoport városi suhancnak, akik fényes cipőt és meglehetősen extrém frizurát viseltek. Az egyikük megfordult, és odakiáltott nekem:

– Nyugi, kisanyám! Lehet, hogy te ezt sose fogod átélni! – Grimaszoltam egyet. *Ó, remélem, hogy igenis át fogom…*

Elérkeztem a park bejáratához. Apa vitt el oda mindig, amikor kicsi voltam. Etettem a kacsákat, aztán meg összevissza rohangásztam, mint egy őrült. Apa zombit játszott, és kergetett. Aztán jól meghintáztatott, olyan magasba lökött, hogy biztos voltam benne, mindjárt átfordulok. De még így is egyre csak azt kiabáltam, hogy lökjön még magasabbra. És sose untam meg.

Miután apa elment, más dolgokra kezdtem használni a parkot. Olyan dolgokra, amiket jobb is, hogy nem látott. Cigiztem, ostobaságból erős gyümölcsbort ittam, mindenféle erkölcstelenségekre vetemedtem nem egészen kifogástalan srácokkal. És hasonlók.

Rengeteg emlékem fűződik ahhoz a parkhoz. Jók is, rosszak is. (Inkább rosszak.) Arra viszont éppen megfelelt, hogy meghaljak benne. Úgy döntöttem, hogy a mászóka tetején lévő odút választom végső állomásul. Igyekeztem nem gondolni arra, hogy akár egy gyerkőc is megtalálhatja a testemet. *Remélhetőleg a parkőr lesz az. Amelyik kicsit olyan, mint egy pedofil. Uh. Inkább ne nyúljon hozzám! Még akkor sem, ha addigra már túlságosan is halott leszek hozzá, hogy érdekeljen.*

Elsétáltam a kacsaúsztató mellett. Évekkel ezelőtt leengedték. Szomorú látványt nyújtott így, hogy többé nem volt képes betölteni a neki szánt szerepet az életben. *Jézusom. Máris elérzékenyültem, pedig még el sem kezdtem inni. Mi következik? Elbőgöm magam egy magányos fa vagy egy elhagyott kuka láttán?*

Egyenesen az odúhoz mentem. Felmásztam, és leültem. A padlózata nem is volt annyira koszos, ennek örültem. Nem mintha számított volna.

Kivettem a kést a táskámból.

Néztem a pengét, és emlékeztem.

Annak a bizonyos éjszakának minden részlete olyan volt, mint egy késdöfés.

És minden ok, hogy miért ne éljek, megforgatta bennem a kést. Jó erősen.

Kinyitottam az üveget, és jól meghúztam.

Aztán még egyszer.

Becsuktam a szemem.

Vettem egy mély lélegzetet.

Készen álltam.

Vágás.

Hirtelen meghallottam valamit. Nyikorgó, csikorgó hang. *Túl hangos. A fenébe. Valaki jön.*

Kikukucskáltam az odú ablakán, és megláttam őt. A hintán. Előre-hátra, előre-hátra. Olyan magasra, amilyen magasra csak lehet. Éppúgy, ahogy régen én.

Francba! Most mégsem tehetem meg, nem igaz? Előbb meg kell várnom, hogy elmenjen. És magamra hagyjon. Úgyhogy visszatettem a kést a táskámba, fogtam az üveget, és kimásztam az odúból.

Bár ne tettem volna! Bár nyugton maradtam volna, amíg el nem megy.

Meglátta, hogy közeledem felé. A nem éppen egyenes járásomat nézte. Amikor elég közel értem hozzá, hogy jól megnézzem magamnak… hát, azt hiszem, nem kell megint belemennem a témába. *Végül is, van rosszabb módja, hogy az ember eltöltse az utolsó néhány percét. Kicsit beszélgetek vele. Mit árthat? Aztán úgyis elmegy*. Ahogy odaértem hozzá, lelassított, majd megállt a hintával. Csak bámult rám, én meg vissza rá. Leültem mellé a másik hintára, és köszöntem. Volt valami abban, ahogy rám nézett, amit nem tudtam megfejteni. Azt hiszem, most már tudom, mi, szerintem *felismert*.

Sőt, ami még ennél is különösebb, szerintem én is felismertem őt.

Csak hát ez lehetetlen.

6. nap

6. NAP? *EZ* MEG HOGY LEHET? Az egész tegnapi napot ágyban töltöttem, és felváltva sírtam meg kiabáltam (sőt, néha egyszerre). Szörnyű volt. Az első alkalommal, amikor Ethan bejött, a paplan alatt maradtam. Nem bírtam ránézni. Aztán amikor visszajött, hogy elvigye a tálcámat, könyörögni kezdtem neki. Iszonyú megalázó, hogy miket mondtam, meg ahogy próbáltam egyezkedni vele, és amit *felajánlottam* neki. Leginkább persze azt akartam tudni, hogy miért. De ő csak állt, a hátát az ajtónak vetve, és alig szólalt meg. Szerettem volna megragadni azokat az idétlen füleit, és beleverni a hülye fejét az ajtóba, amíg ki nem folyik a hülye agyveleje. De nem tettem semmit.

Ó, igen, elképzeltem, mi lenne, ha megtámadnám. Nagyon is sokat gondolkoztam ezen. Még néhány férc-tervet is szőttem: a

klasszikus elbújok-az-ajtó-mögött-egy-vázával trükk a kedvencem. Csak van egy probléma: nincs vázám. Egy párna pedig, azt hiszem, közel sem lenne ideális a célra. De legalább *megpróbálhatnám.* Tökön rúghatnám, kinyomhatnám a szemét, bevethetnék néhány Bruce Lees-mozdulatot (nem mintha ismernék ilyeneket, de egy lány találja fel magát!). Nem értem, miért nem csinálok semmit. Lehet, hogy rám tett valami vudu varázslatot? Igen, valószínűleg ez a helyzet.

Hol is tartottam? Ja, igen, a teljesen méltatlan könyörgésnél és csúszás-mászásnál, amit rendeztem előtte. Mialatt ő csak hallgatott és nézett azokkal a zavaros-szexi-füstös szemeivel. Úgy tűnt, azért kis fejtörést okozok neki. Sőt, mintha sajnálna. Őszintén aggódna értem. Még most sem értem. Hogy nézhet rám ilyen szemekkel, miközben TOVÁBBRA IS kitesz ennek a tortúrának? Ha azt akarja, hogy ne könyörögjek és csússzak-másszak előtte, akkor ENGEDJEN KI, A ROHADT ÉLETBE!

Végül, amikor már nem maradt belőlem egyéb, csak egy bomlott, zokogó gombóc a földön, gyengéden így szólt:

– Grace, ez így marad. Nem tehetsz ellene semmit. Sajnálom. – Azzal sarkon fordult, kinyitotta az ajtót, és egy utolsó, különösen idegesítő „Sajnálom" kíséretében elhagyta a szobát. Én meg addig vertem az ajtót az öklömmel, amíg fel nem dagadt, és közben ezt ordítoztam:

– NEM KELL ÍGY LENNIE! HA ELENGEDSZ, ÍGÉREM, NEM MONDOM EL SENKINEK! ÍGÉREM! ETHAN? ETHAN? GYERE VISSZA… KÉRLEK, ETHAN, GYERE VISSZA! – Újra meg újra meg újra. Végül feladtam, és összerogytam az ajtó előtt. Még soha életemben nem éreztem ilyen reménytelennek a helyzetemet.

Vagyis a tegnap szívás volt. A ma kicsivel jobb, de nem sokkal. Pépesre verni a kezed nem túl jó ötlet, ha egyetlen elfoglaltságod az ÍRÁS. Én barom.

De mielőtt folytatnám Grace Carlyle valószínűleg utolsó földi éjszakájának tragikus történetét, talán jó ötlet lenne, ha bemutatnám a szobámat / cellámat / akármimet. Tényleg egész klassz.

A szobám / cellám / akármim-lista hét pontban

1. Majdnem kétszer akkora, mint az otthoni szobám. A falak, a plafon és a padló mind fehérek, olyan fehérek, amilyen fehérek csak lehetnek. Még érződik rajtuk a festék szaga.
2. A fürdő. Szintén fehér. Vécé, mosdó, zuhanyzó. Két fehér törülköző (amiket Ethan mindennap kicserél új és alpesi frissességet árasztó darabokra). Még tisztítószerek is vannak a mosdó alatt, nem tudom, miből gondolja, hogy valaha is használni fogom őket. Ha máskor nem is, ez az a helyzet, amikor egy lány nyugodtan elhanyagolhatja a házimunkát, anélkül, hogy mindenféle következményekkel kellene számolnia.
3. Az ablak. Ja, igen, az ablak, ez tetszik a legkevésbé. Be van deszkázva (fehér deszkákkal, persze). Ethan, sajnos, nagyon jó munkát végzett. Még ha teljesen rátapadok a falra és pipiskedek, akkor is csak egy nagyon vékony fénysugarat látok a bal alsó sarokban. Így aztán könnyen elveszítem az időérzékemet, és sokszor nem tudom, nappal van-e vagy éjszaka, de azért igyekszem.
4. Az ágy. Ez is fehér. (Kapiskálod már a témát? Lehet, hogy Ethan valami komplexussal küzd? Vajon mi ment az agyára? A tisztaság? Az ártatlanság? A szüzesség? Ha ezek, akkor bocs, de nem jó

helyen kopogtatsz, kishaver.) Két fehér párna, fehér paplanhuzat és fehér lepedő.

5. Az asztal és a szék (fehér és még fehérebb). A szoba közepén, az ajtó felé fordítva. Amikor első nap felébredtem, a papír és a tollak ott voltak az asztalon. Összesen negyvenhét toll. Bic márkájúak. Sokkal jobban örültem volna ceruzáknak, de azt hiszem, nem válogathatok. Pedig ha megtehetném, székből is kényelmesebbet kérnék. Ezen a mostanin folyton elülöm a fenekemet. Na, mindegy. Ja! Van még három nagy ív papír.
6. A világítás. Egyetlen csupasz villanykörte lóg a plafonról, közvetlenül az asztal felett. Sokat ront az összképen, hogy őszinte legyek.
7. Az ajtó. Hát, azonkívül, hogy ezen lehet bejönni és kimenni, nem sokat tudok róla. Nincs rajta kulcslyuk. Ha érzékeim nem csalnak, a külső oldalán lehet néhány zár vagy retesz. Maga az ajtó elég masszívnak tűnik.

Szundi idő.

Most keltem fel. Már azt hittem, otthon vagyok a saját ágyamban. De aztán hatalmas puffanással megérkeztem a földre. A lehető legpocsékabb érzés.

A legrosszabb, hogy fogalmam sincs, mi történik majd. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy jobb lenne, ha Ethan *csinált* volna velem valamit, de akkor legalább lenne némi elképzelésem, hogy

mégis mit akar. Legalább megpróbálhatnék harcolni a perverz disznó ellen. De így. Ethan ellen nem harcolhatok…

Tehát, leültem a hintára a srác mellé, és köszöntem neki. És akkor rám nézett azzal a furcsa tekintetével. Megint köszöntem. Odasutyorgott egy rekedt hellót, majd megköszörülte a torkát, és még egyszer, ezúttal hangosabban. Az egész helyzet a másnapos reggelekre emlékeztetett. Azokra, amikor otthon fetrengek és rajzfilmcsatornákat nézek posztalkoholmámoros bódulatomban, aztán megszólal a telefon, és rájövök, hogy még beszélni sem tudok rendesen, mert vagy tizenkét órája egy mukkot se szóltam.

Bemutatkoztam, és kinyújtottam felé a kezem. Úgy nézett rám, mintha nem tudná, mit is kellene tennie, de mikor már majdnem visszahúztam, ő is kinyújtotta a sajátját, és kezet ráztunk. Az övé puha volt és erős, a szorítása kemény. Elfelejtettem megemlíteni, de persze Ethannek a kezei is tökéletesek. Szerintem nagyon jó zongorista válna belőle. Istenem, mindene olyan *gyönyörű*. Komolyan, már szinte hánynom kell.

Ő is bemutatkozott. Nagyon meglepődtem a nevén, mivel anya egyszer azt mondta, hogy ha fiúnak születek, engem is Ethannek neveztek volna. Eddig még nem találkoztam ilyen nevű fiúval.

Kérdeztem, szeretne-e húzni egyet a ginemből. Lassan megrázta a fejét, és furcsán nézett rám. Oldalra billentette a fejét, és kérdőn, szinte gyanakvón méregetett. „Biztos vagy benne, hogy meg akarod inni azt?" – ez volt az arcára írva. Mivel azonban nem mondta ki hangosan, úgy gondoltam, jogomban áll átsiklani felette. Úgyhogy kortyoltam néhányat. Már kezdett jó íze lenni.

Mindaddig a párbeszédünk nem volt épp gördülékenynek nevezhető, de úgy döntöttem, nem hagyom, hogy ez eltántorítson. Megkérdeztem, hová valósi. Erre mondta azt, hogy a „környékre" (már itt gyanút foghattam volna). Na, mindegy. Aztán semmiségekről kezdtem fecsegni: a parkról, az idegesítő srácról az italboltban, az időjárásról (igen, az *időjárásról,* el tudod ezt hinni?). Utána áttértem *normális* témákra. És mindeközben jól elfelejtettem, hogy azért elegyedtem szóba vele, hogy távozásra serkentsem. Még többet ittam, és hamarosan hatalmába kerített az a jól ismert érzés, amikor a szavak mintha túl nagyok lennének az ember szájához képest, és erőlködni kell, hogy TISZ-TÁN AR-TI-KU-LÁL-JAK.

Úgy tűnt, Ethant nem zavarja a fecsegésem. Néha rám mosolygott, vagy kérdezett valamit azzal kapcsolatban, amit mondtam.

Sőt, ha belegondolok, egész sok kérdést tett fel. De amikor én kérdeztem valamit *tőle,* mindig megkerülte a témát. Vagy úgy, hogy a ködösítés mesterének bizonyult, vagy úgy, hogy egyből visszadobta a kérdést nekem. Ami csalás.

Ennek ellenére egyáltalán nem voltam bizalmatlan vele. Sőt, furcsa biztonságérzet kerített hatalmába a társaságában. Azt nem mondanám, hogy *jól* éreztem magam. De hát, végső soron, még ekkor is azt terveztem, hogy kinyírom magam. Hogy lehetne jól az ember ilyen helyzetben? Inkább úgy éreztem, az, hogy Ethannel beszélgetek, *helyes* módja annak, hogy eltöltsem a hátralévő időmet. Valamiféle kötődést éreztem kettőnk között. Uh. Ez még bénább így leírva, mint amilyennek a fejemben hangzott.

Na, de, térjünk most már rá a fő eseményre. Meglepően jól emlékszem rá. Az idő egyre múlt, a gin egyre fogyott, én pedig nagyon beálltam. Egyszer csak azon kaptam magam, hogy meg

akarom csókolni Ethant. Nem tetszett a gondolat, hogy Nat legyen az utolsó srác, akivel csókolóztam életemben. Tudtam, hogy végül így is, úgy is megteszem. Csak idő kérdése volt…

Pár perce már csendben ültünk (jóleső, barátságos csendben, legalábbis ezt hittem), amikor odahúztam a hintámat az övéhez. Ethan odafordult hozzám. Az arcunk nagyon közel került egymáshoz. Egyenesen a szemembe nézett a hajtincsein át. Gyengéden megérintettem a sebhelyet az ajka fölött, és megkérdeztem, hogy szerezte. Megvonta a vállát. És akkor megcsókoltam. Úgy tűnt, hogy meglepi a dolog, na, nem mintha korábban nagyon rejtegettem volna a szándékaimat. Az ajka meleg volt, puha és megnyugtató. De nem igazán csókolt vissza.

Megkérdeztem, mi baja, ám megint csak vállat vont. – Nem hiszem, hogy ez túl jó ötlet, ne haragudj! – *Aú*.

Erre azt tettem, amit minden magára valamit adó lány tenne ekkora arculcsapás után: bőgni kezdtem. Szánalmas. De honnan tudhattam volna *én,* hogy olyan fiúra nyomulok, aki épp az elrablásomat tervezgeti?

Ethan erre körém fonta a karjait, és csitítgatni kezdett. – Csss, ne sírj! – Totál kész voltam, és totál részeg is. Azt hiszem, eszembe jutott, hogy mit terveztem aznap éjjelre, és el akartam köszönni tőle.

Ehelyett lehánytam a mellényét.

Az éjszakáról nem sokat mondhatok. A hányás után minden még homályosabb lett. Annyit tudok, hogy Ethan nem úgy reagált, ahogy én tettem volna, ha egy idegen lehányja a ruhámat. Szabadkozni kezdtem, mint az őrült (én még mindig bömböltem, azt hiszem),

majd egyszerűen lekapta a mellényét, és beledobta a kukába. Aztán valami olyasmit mondott, hogy „Ideje mennünk”, és kinyújtotta felém a kezét. Bizonyára motyogtam neki valamit arról, hogy kint akarok maradni a parkban, de olyan kutyául éreztem magam, hogy hagytam, hogy felnyalábolj on a hintáról és elvezessen. Aztán emlékszem, hogy megláttam a furgont. És hogy fölém hajolt, és bekapcsolta a biztonsági övemet. És aztán… nem sok mindenre. Azt *hiszem,* úgy emlékszem, hogy a házunk felé tartottunk. A fene essen abba a ginbe, nagyon rossz választás volt. Csak annyit tudok, hogy utána biztosan elaludtam. És itt ébredtem.

7. nap

Semmi változás. Egyáltalán semmi.

8. nap

Sötét van.

9. nap

Egykettőháromnégyöthathétnyolckilenc.

10. nap

Készen állok rá, hogy folytassam az írást. Az elmúlt néhány nap nagyon vacak volt. Nem történt sok említésre való dolog, ide-oda pakoltam. Beleőrülök, hogy nincs mozgásterem. Nagyobb helyre lenne szükségem. Vagy legalább egy futópadra. Ethan kimosta a lepedőt, és új ruhákat hozott a műtősköpeny helyett, immár két szikrázóan fehér pizsama közül választhatok. Haladás.

Négy napja alig szól hozzám. Szinte végig ágyban voltam. Amikor bejön, mindig reményteljes pillantást vet az asztal felé, aztán ahogy meglátja, hogy nem vagyok ott és nem írok, csalódott képet vág. Ha most benyitna, valószínűleg feldobná a napját az elé táruló látvány. Néha belenézek a szemébe, és próbálom kiprovokálni, hogy mondjon valamit. És van, hogy egészen olyan, mintha

beszélni akarna, de aztán mindig meggondolja magát. Mi járhat a fejében?!

Minél több idő telik el így, hogy nem történik semmi, annál jobban összezavarodom. Már nem igazán félek. Talán van egy bizonyos idő, ami után az ember képtelen fenntartani a félelem magas szintjét anélkül, hogy kimerülne.

Ez a tizedik napom itt. Nem tudom, mi lehet anyával. Biztosan őrjöng szegény. Talán a pletykálkodásba menekül, hogy megpróbálja ellensúlyozni az őt ért traumát. Vagy egy rendőrnő mellett ül a kanapén, akár egy tévésorozat szereplője. Úgy viselkedik, mint jó anya, aki törődik a gyerekével. Nem tudom, a rendőrség keres-e még. Lehet, hogy már feladták. Talán a reménykedésnél is megvan az a bizonyos idő, ami után az ember képtelen fenntartani.

Folyton Salre gondolok. Vajon, hogy érzi magát? Érez egyáltalán *valamit?* Rágja belülről a bűntudat és a szégyen?

Sal. Azt sem tudom, hol kezdjem. Talán az elején. Úgy egy évvel ezelőtt költözött ide Edinburgh-ből a szüleivel és az idegesítő kisöccsével. Mielőtt ő belépett az életembe, jóban voltam „azokkal a lányokkal" a suliból, tudod, akik azt hiszik, hogy mindenkinél jobbak. Kicsit azonban mindig kilógtam közülük, és senkihez sem kerültem túl közel. Sosem gondoltam, hogy bármiből is kimaradnék, amiért nincs egy rendes legjobb barátnőm.

Amikor először megláttam, azonnal tudtam, hogy jóban leszünk. Egyszerűen tudtam. A társalgó sarkában ült, és vadul firkált valamit egy jegyzetfüzetbe. Semmi sem sugárzott belőle abból az öntudatos modern csaj fílingből. De, klassz volt a haja, és menő cuccokban járt. Nem mintha felszínes lennék, de ezek a dolgok segítenek, hogy az ember eldöntse, érdemes-e erőfeszítést tennie, hogy megismerkedjen valakivel. Oké, lehet, hogy mégis felszínes vagyok, de hát ki nem az.

Szóval, lehuppantam mellé, és megkérdeztem, mit ír. Azt mondta, egy történetet. Máris megvolt az első közös pont: mindketten szeretünk írni. Beszédbe elegyedtünk. Azelőtt senkinek sem beszéltem róla, hogy szoktam írni, kivéve az angoltanáraimat. Attól kezdve Sal és én egyre többet voltunk együtt, ebédszünetekben, szünetekben, lyukasórákon. Úgy tűnt, mindennap kicsivel több időt töltünk együtt, míg végül már nem is érdekelt más, csak ő. Elmaradoztam a régi haverjaim mellől, de ők még csak észre sem vették.

Amikor már vagy egy hónapja ismertük egymást, úgy döntöttem, megteszem a következő lépést. Számomra mindig nagy dolog meglépni, hogy a *szabadidőmet* is együtt töltsem valakivel, akivel addig csak az iskolában találkoztam. De úgy éreztem, készen állok rá. Egy pénteki napon áthívtam hozzánk Salt, amikor anya épp Londonban volt az egyik barátnőjénél.

Pizzát rendeltünk, és a kanapén fetrengtünk. Megint sikerült megtudnom róla pár dolgot: a pepperoni a kedvence, hozzám hasonlóan úgy gondolja, hogy a közösségi oldalakat lúzereknek találták ki, jogász akar lenni, vagy író, vagy tengerbiológus, vagy sztár egy West End musicalben, totál szerelmes egy srácba a volt sulijából, akit Chrisnek hívnak, de sose tett semmit az ügy érdekében, úgyhogy a srác nem is tud a dologról, most pedig már úgyis késő, hiszen 200 mérföldnyire laknak egymástól. Ahogy jobban belegondoltam, rájöttem, hogy ez elég béna dolog, de ráhagytam. Nem tudom, miért.

Összességében nagyon izgatott voltam (persze titokban), hogy van egy Új Legjobb Barátnőm. Na, nem mintha lett volna *régi*, akinek a helyébe lépett. Sal jó hatással volt rám. Mindig *jókedvű* volt, de nem azon az idegesítő módon. Épp a megfelelő szinten ragyogott. Mindent fene optimistán kezelt. Mindig biztos volt benne,

hogy a holnap jobb lesz, mint a ma. Hogy mindketten meg fogjuk kapni, amit akarunk. Tudhatta volna, hogy ez lehetetlen.

Sal és én elválaszthatatlanok lettünk. Hétvégenként gyakorlatilag nála laktam. Úgy tűnt, anyát nem zavarja a dolog. Azt hiszem, mindkettőnknek kényelmes volt így: ő eljátszhatta, hogy gyermektelen és gondtalan, én pedig átélhettem, hogy van egy anyám, aki igazán törődik velem. Ja, és egy apám is. A rend kedvéért.

Egy nappal karácsony előtt Saléknél voltunk (kínait hozattunk, bort ittunk és a kedvenc sorozatunkat, a *Skinst* néztük DVD-n). Épp lefeküdni készültünk, és mindketten a fürdőszobai tükör előtt mostuk a fogunkat. Átnyúltam Sal mellett, hogy elvegyem a törülközőt. De ő elkapta a csuklómat, és azt kérdezte: – Ez meg mi?

A gyomrom bukfencet vetett, tudod, mint amikor a mosógép beindul. Aztán látványosan kiköptem egy adag fogkrémes habot, közben pedig vadul gondolkodtam. Nem is tudom, miért lepődtem meg, nem hihettem, hogy a sebhelyek láthatatlanok. Próbáltam elbagatellizálni a dolgot, hogy nem nagy ügy, csak néhány horzsolás, még gyerekkoromban szereztem őket… megkarmolt a nagyi cicája.

De közben alig bírtam a szemébe nézni. A tükörbe pedig még annyira sem. Lassan az arcomhoz emelte a kezemet, és felhúzta az államat, hogy rá kelljen néznem.

– Grace, tudod, hogy nekem *mindent* elmondhatsz. Te vagy a legjobb barátnőm. – Azelőtt soha nem voltam senkinek a legjobb barátnője. Nem volt más választásom, mint elmondani az igazságot, a teljes igazságot, és csakis az igazságot. Bementünk Sal szobájába, leültünk, és mesélni kezdtem.

Akkoriban töltöttem be a tizenötöt, amikor először vagdosni kezdtem magam. A szobámban voltam, és egy esszén dolgoztam. Üvöltött a zene, ahogy szokott. Teljesen szokványos éjszaka volt.

Semmivel sem depressziósabb, mint a többi. De hát, épp ez az: sosem voltam vidám úgy igazán. Inkább csak léteztem, napról napra, a semmiségérzés egy furcsa fennsíkján. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy néha ne éreztem volna jól magam, előfordult persze. De ezek csak röpke pillanatok voltak, és rendszerint már azelőtt elmúltak, hogy igazán értékelni tudtam volna őket.

Kerestem valamit, ami elvonná kicsit a figyelmemet az esszémről. Piros filccel körberajzoltam a kezemet, és a körmeimet is kifestettem. Aztán kihúztam az íróasztalfiókot, és kotorászni kezdtem benne. És akkor megtaláltam apa régi katonai svájci bicskáját. Egyesével kinyitottam a pengéket, egy csipeszt is találtam, amit azelőtt sosem fedeztem fel. Az utolsó penge volt a kés. Éles, fényes, és valahogy vonzónak találtam, még magamnak sem tudtam megmagyarázni, miért.

Hozzányomtam a pengét a hüvelykujjamhoz. Először csak kicsit, épp annyira, hogy még ne eredjen el a vér. *Huh. Nem elég.*

Aztán jó erősen végigszántottam vele az alkaromat. A pillanat törtrészéig mintha semmi sem történt volna. Csak egy benyomódás látszott a bőrben. De aztán megeredt a vér. Nagyon piros volt. És nagyon sok. *Ez már jobb. Sokkal jobb.*

Megbabonázott. Felemeltem a karom, és csak néztem, ahogy a vér csepp-csepp-csepp csepegett le a könyökhajlatomba. Egy-két folt az asztalra is jutott. Olyan furcsán könnyűnek éreztem magam, mintha lebegnék. Jólesett.

Kis fájdalommal járt. De ez jó fájdalom volt, tiszta fájdalom.

Azon az első estén csak egyszer vágtam meg magam. Senki sem vette észre. Nem szoktam mutogatni a karomat más embereknek.

De később rászoktam a vagdosásra, és elég komoly sebhelygyűjteményre tettem szert.

Idővel kitapasztaltam, hol érdemes megvágni magam, hogy elrejthessem a dühös vörös sebeket a világ elől. Amik később ezüstösen csillogó hegekké halványultak. Akkoriban nem is gondoltam, hogy hegek maradnak hátra. Tényleg nem.

Számomra a hegek olyan nyilvánvalók. Mintha csak azt kiabálnák: „Nézz rá! Nézd meg, mit tett magával ez az őrült!"

A valóságban azonban inkább halk suttogások, amiket csak az hall meg, aki figyel.

Sal pedig figyelt.

Velem szemben ült, és a lábát keresztbe tette, akár egy hétéves az iskolai összejövetelen. Tudtam, hogy a tekintetében aggodalom, szánalom és talán még valaminek (rémület?) a keveréke tükröződik. De nem mertem ránézni, hogy ellenőrizzem. Inkább meredten bámultam a paplant. *Vörös csík, fehér csík, vörös csík, fehér csík. Vörös. Fehér. Vörös.*

Miután befejeztem a magyarázkodást, és adtam néhány korántsem kielégítő választ Sal kérdéseire, a kezébe vette a karomat, és megnézte. *Jól* megnézte. Az alkaromra erős fény vetült a fejünk felett lógó lámpából. Ebben a megvilágításban sokkal nagyobbnak és feltűnőbbnek láttam a sebhelyeket, mint valaha. Megérintette őket az ujjaival, és közben azt kérdezte: – Mondd, mit tettél magaddal?

Erre nem tudtam felelni. Még egy rossz poén sem jutott eszembe. Csak sírtam.

Többet sírtam, mint bárki emberfia előtt valaha. Sal átölelt és a hajamat simogatta. Egyre csak azt hajtogatta, hogy minden rendben lesz. Püffedt vörösre bőgtem az arcom, aztán, amikor már elfogyott minden erőm, elaludtam.

Mikor felébredtem, a szoba sötét volt. Sal nyitott szemekkel feküdt mellettem. Bocsánatot kértem tőle, amiért ilyen jelenetet rendeztem,

és próbáltam elütni valahogy a dolgot. Nagyon zavarban voltam. Nem szoktam hozzá, hogy így elveszítsem az önuralmamat valaki előtt.

Sal felkönyökölt, és komolyan nézett rám.

– Azt hiszem, segítségre lenne szükséged, Grace – suttogta. Már maga az ötlet is rémülettel töltött el. Egy darabig győzködtük egymást, míg végül rájött, hogy teljesen hiába.

De azért megígértette velem, hogy a) nem csinálom többet, b) ha esetleg mégis úgy érezném, hogy újra meg *akarom* tenni, felveszem a telefont, és felhívom. Azt mondta, bármikor a segítségemre siet, legyen akár nappal vagy éjszaka.

Én pedig elhittem, hogy a) és b) tökéletesen lehetséges.

Valamiféle örömöt éreztem, hogy elmondtam neki. Jó volt megosztani valakivel a titkomat. Ugyanakkor ostobának és szánalmasnak is tartottam magam.

Sal és én még a korábbiaknál is közelebb kerültünk egymáshoz az után az éjszaka után. Az én piszkos kis titkom összekötött bennünket. Ennek épp kilenc hónapja.

Most ment ki Ethan.

Az asztalnál talált, zokogva. Behozta a tálcámat, aztán összegyűjtötte és a földre tette a papírokat. Gyengéden a vállamra tette a kezét, és ott tartotta, amíg sírtam. Miután elapadtak a könnyeim, fogtam a villát, és enni kezdtem. Csak néhány falat ment le a torkomon. Leerőltettem még pár korty kólát is, csak hogy meg ne fulladjak. Ethan közben az ágyamon ült, és engem nézett.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Miért csinálod ezt velem?
– Enned kellene. Meglátod, erősebbnek érzed majd magad.
– Miért csinálod ezt velem?
– Grace… – mondta, és esdeklőn nézett rám.
– Nem akarom, hogy itt legyél. Menj el, légy szíves!
És azzal elment.

11. nap

Tegnap éjjel Sallel álmodtam. Nem igazán lepett meg a dolog.

Itt volt velem. Egymással szemben ültünk az asztalnál. Ethan a falnak támaszkodva állt, és bennünket nézett. Sal meg én valami fontosról beszélgettünk, Ethan pedig minden egyes szavamat megismételte. Egy idő után annyira idegesített, hogy mondtam neki, hagyjon magunkra bennünket. Ethan egyből eltűnt, és megjelent helyette Nat. Ő meg túl sokat vigyorgott. Erre Sal akadt ki, és elküldte a francba. Ekkor rámosolyogtam Salre, és átnyúltam felé az asztal fölött, hogy megfogjam a kezét, de hirtelen átalakult Ethanné.

– Csak jutunk valamire, Grace – mondta. És akkor felébredtem, és azt kívántam, bárcsak lenne annyi illedelmesség az álombéli emberekben, hogy *ugyanazok* maradjanak, és ne váltogassák összeviszsza az identitásukat.

Gondoltam, hogy ott folytatom, ahol tegnap abbahagytam, és megírom a barátságunk egész történetét. Miután elmondtam Salnek a sebhelyeim sztoriját, egy darabig rendben ment minden. Más bizonyára nem vett volna észre semmit, én viszont láttam, hogy máshogy néz rám. Az volt az érzésem, hogy folyton a hangulatomat figyeli. Például amikor ok nélkül kiakadtam, vagy valami ilyesmi (ami mondjuk nem ritkaság). Ilyenkor oldalra billentette a fejét, és elgondolkozva nézett. Szinte *hallottam* a gondolatait, amint azon tűnődik, hogy vajon megint vagdosni készülök-e. Sal bizonyára azt hitte, hogy diszkréten csinálja, de én gyakran észrevettem, hogy a szemével friss sebek után kutat az alkaromon (sosem talált egyet sem). Annyira nem zavart a dolog. Úgy viselkedett, ahogy az egy legjobb barátnőtől elvárható. Még jól is esett.

Néha próbált rávenni, hogy beszéljek a dologról, arról, hogy miért tettem. Ilyenkor udvariasan meghallgattam az elméleteit, aztán témát váltottam. Miért kell mindent megmagyarázni? Bizonyos dolgok egyszerűen csak *vannak*.

Így aztán a kapcsolatunk kicsit kiegyensúlyozatlannak tűnhetett: én elmerültem az önsajnálatban, Sal pedig folyton vigyázott rám. Számtalanszor tartotta a fejem, ahogy hánytam valami lepukkant klub vécéjében. Sőt, nemegyszer megmentett tőle, hogy olyasmit csináljak, amit valószínűleg megbántam volna, olyasvalakivel, akivel *határozottan* megbántam volna.

Nem feltétlenül élveztem a szánalmas és szerencsétlen barátnő szerepét, de úgy tűnt, Sal nagyon akar vigyázni rám. És talán nekem is szükségem volt rá, hogy valaki vigyázzon rám.

Pár hónapja azonban minden megváltozott.

Húsvétkor Glasgow-ba utaztam a nagymamámhoz. Jó volt: kis vásárlás, sok olvasás és hosszú beszélgetések egy csésze gőzölgő tea fölött. (A nagyi teája mindig *más,* valahogy mindig *finomabb*.) Kipihenten és jókedvűen jöttem haza, nagy rakás ajándékkal Sal szülőföldjéről: egy plüss Loch Ness-i szörnnyel és egy skótdudás babával, aminek szuperijesztő óriási szemei vannak.

De a Sal, akit itthon találtam, már nem az a mindig optimista kis napsugárlány volt, akit itt hagytam. Persze ennyire azért nem volt egyértelmű a dolog. Nevetett az ajándékaimon, és érdeklődve hallgatta a vakációról tartott beszámolómat. Mégis tudtam, hogy valami nincs rendben. Az egész csak nagyon finom szinten volt érzékelhető, tudod, mint amikor a finomhangolást végzed a tévén. Valahogy szürkébb lett, megfakult. Nem tűnt depressziósnak, még csak szomorúnak sem. Nem látszott rajta se aggodalom, se semmi kézzelfogható. Csak épp nem volt önmaga többé.

Nem sokkal azután, hogy találkoztunk, kérdeztem, hogy mi a baj. Ő azonban erősködött, hogy semmi. Tudtam, hogy hazudik, úgyhogy kicsit erőltettem a dolgot, de amikor láttam, hogy kezd ideges lenni, meghátráltam. Azt hittem, majd elmondja, ha kész lesz rá. Arra nem is gondoltam, hogy meddig kell várnom.

A következő pár hétben hellyel-közzel normálisan mentek a dolgok. Sal mindent megtett, hogy a tőle megszokott jókedvű énjét hozza, én azonban nem vettem be a színjátékot. Másoknak nem tűnt fel semmi. A szüleit teljesen lefoglalta Cam, akit kiközösítettek az osztálytársai. A *mi* sulinkban pedig mindenki csak magával volt elfoglalva, mint mindig.

Egy hónap telt el, én pedig közelről figyeltem Salt. Kerestem rajta a jeleket. Egyre rosszabb állapotba került. Észrevettem, hogy ebédnél tologatja az ételt a tányérján, ami abszolút nem vall rá. Úgy tűnt,

hogy fogyott is. Ő maga viszont továbbra is kitartott amellett, hogy kutya baja.

A reggeli „Helló, hogy vagy?", amivel átöleltem, új értelmet nyert: „Helló, hogy vagy, de *tényleg?*" Sal azonban nem vette a lapot. Úgy tűnt, egyre távolabb és távolabb kerül tőlem. Úgy éreztem, hogy ki akar hátrálni a barátságunkból. Nagyon elszomorított a dolog.

Egy csütörtök délután, közvetlenül a vizsgáink előtt épp a park felé bóklásztunk. Hozzánk mentünk, hogy gyakoroljunk kicsit angolból. Na, nem mintha szükségünk lett volna rá, csak fenn akartuk tartani a *látszatot,* hogy azért teszünk erőfeszítéseket az ügy érdekében.

Csodálatos délelőtt volt: az a tipikus madárcsicsergéses, ötvenes évek hangulatát idéző délelőtt. De ahogy kiléptünk a suli kapuján, sötét felhők kezdtek gyülekezni az égen. Végül ránk szakadt az ég, épp akkor, amikor beléptünk a parkba. Szétáztunk.

Csak álltunk ott, néztük egymást és nevettünk. Egy perc sem telt bele, és mindketten úgy néztünk ki, mint akik ruhában zuhanyoztak. Megragadtam Sal karját, és futni kezdtem vele egy hatalmas öreg tölgy felé, közel a hintákhoz. Nekidőltünk a törzsének, aztán nevetve és vacogva néztük, ahogy az anyukák kétségbeesetten próbálják kinyitni az esernyőket a babakocsikon. Hamarosan egy lélek sem maradt a parkban rajtunk kívül. Az eső viszont továbbra is zuhogott.

Így ültünk egy darabig, és szinte megbabonázva néztük a műsort, amit az eső rendezett számunkra. Aztán Sal hirtelen odafordult hozzám, és úgy nézett, mint aki olvasni próbál a gondolataimban. De az is lehet, hogy a *saját* fejében mérlegelt valamit. *U-hú, íme, eljött a pillanat.* Rosszul lettem. Féltem.

– Valamit el kell mondanom neked. – Sejtettem vajon, hogy ami ez után következik, az mindent megváltoztat? Bizonyára nem. De azt tudtam, hogy nagy horderejű dolog lesz.

– Azt hiszem, terhes vagyok. – Négy szó, mindössze ennyi az egész. Nekem viszont nem jött ki más a számon, csak ez:

– Jézus! *Na, szép. Büszke lehetsz magadra. Igazi támaszt jelentesz.*

Sal zokogni kezdett, én pedig úgy éreztem, hogy megszakad a szívem. Átöleltem, és szorosan magamhoz húztam. Ő egyre csak ugyanazt ismételgette:

– Most mit tegyek? – Nyugtatgattam, hogy minden rendben lesz, és hogy majd kitalálunk valamit. Meg kérdezgettem, hogy biztos-e benne. De láttam rajta, hogy nem jutnak el hozzá a szavaim. A kezembe vettem az arcát, és belenéztem a szemébe.

– Hallgass ide, Sal! Biztos vagy benne, hogy terhes vagy? Csináltál tesztet? – Sal a fejét rázta és zokogott.

– Tudom, hogy az vagyok. Tudom, tudom. Hogy történhetett ez?

Már vagy húsz perce ültünk ott, amikor észrevettem, hogy Sal szája teljesen elkékült, annyira fázik. Szörnyen nézett ki. Elindultunk a buszmegálló felé. A karommal átöleltem a vállát, ő pedig csak botladozott mellettem, mint egy holdkóros. Annyit sírt, hogy a végére elapadtak a könnyei.

Egész úton hazafelé csendben ültünk. Ennél jobban nem is döbbenhettem volna meg. *Hogy történhetett ez? Azt hittem, még szűz… Biztosan elmondta volna nekem, ha… Mikor? Kivel? És miért nem beszélt róla?*

Bevezettem a házunkba, és egyenesen a szobámba vittem. Kibújtunk a vizes ruháinkból, és szárazba öltöztünk. Még a kedvenc farmeremet is kölcsönadtam neki. Az öltözőasztalnál ült, én pedig

próbáltam kifésülni az összetapadt, nedves haját. A tükörbe bámult, de láttam rajta, hogy nemigen lát semmit.

Néztem a tükörképét. Mondhatnám rá, hogy gyönyörű? Azt hiszem. Határozottan. Vállig érő szőke haj, amit valahogy mindig sikerül azon a bonyolult, de tökéletes módon elrendeznie, amitől olyan természetesnek tűnik, mintha csak hanyagul beletúrt volna. Na és a mézszínű bőre. Szerencsés lány.

Miután kifésültem Sal haját, gyorsan átkeféltem a sajátomat is (unalmas barna a RENGETEG vörös festék alatt), aztán leültem az ágy szélére. Sal is megfordult a széken, hogy szemben legyen velem. A térdünk összeért, és mégis, távolabb voltunk egymástól, mint valaha.

– Akkor elmondod végre, hogy mi történt?

Megrázta a fejét. Nem nézett a szemembe.

– Okééé, mióta nem jön meg? – kérdeztem, de a szavak kis híján bent ragadtak a torkomban. *Nem hiszem el, hogy erről beszélünk*.

– Két hete – felelte halkan. Két hét? De hiszen lehet, hogy csak a stressz miatt késik neki ennyit. Vagy ilyenkor már biztos, hogy terhes? *Áááá. Gőzöm sincs ezekről a dolgokról.*

– Jó, két hete. De azt ugye tudod, hogy egészen addig nem lehetsz biztos benne, amíg nem csináltál tesztet? Lehet, hogy csak azért késik, mert többet stresszeltél az utóbbi időben. Ne vonjunk le elhamarkodott következtetéseket. – Mielőtt kimondtam volna a szavakat, egészen okésnak tűntek, így hangosan viszont szánalmas papolásként hatottak. Lehet, hogy az ember egyszerűen *tudja,* hogy mikor terhes. Lehet, hogy a testi érzetei elárulják? Mégis, honnan a francból tudhatnám én ezt?

Salnek megint eleredtek a könnyei.

– *Tudom,* hogy terhes vagyok. Azóta tudom, hogy…

– Kérlek, mondd el, mi történt, Sal! Én vagyok a legjobb barátnőd. Ha már nekem sem tudod elmondani, akkor tényleg jól megnézheted magad… – itt összerándult az arcom. – Ne haragudj… nem így akartam mondani. – Sal szája sarkában megjelent egy erőtlen félmosoly, de aztán megint megrázta a fejét, és szomorúan nézett rám.

– Kérlek… meg kell értened. Egyszerűen nem tehetem. – Úgy éreztem, mintha megbuktam volna valami vizsgán, a barátságunk talán legfontosabb vizsgáján. Azt gondoltam magamban, hogy ha a megfelelő szavakat használom, akkor megnyílt volna nekem. Én viszont szokásom szerint belegázoltam a lelkébe, ízetlen tréfát űztem valamiből, ami egyáltalán nem *olyan* vicces.

Szó szerint könyörögni kezdtem neki, hogy mondja el, de nem adta be a derekát. És akkor akaratom ellenére befészkelte magát a szívembe a sértődés csírája. Én bezzeg megosztottam vele a legmélyebb, legsötétebb titkaimat is, nem úgy lenne igazságos, ha ő is ezt tenné? Elfordítottam a fejem, és kinéztem az ablakon. Végre elállt az eső.

Sal megfogta a kezem.

– Ne legyél mérges rám, Grace! Azt nem bírnám elviselni.

– Nem tudom, mit mondhatnék. Hogy segíthetnék, ha nem vagy hajlandó beszélni róla? – *Nagyon* is mérges voltam, de nem mutattam.

– Nem az számít, hogy mi történt. Gondolni sem akarok rá. Kérlek, ne akard, hogy gondolnom kelljen rá! Nem szeretném, ha meggyűlölnél, vagy azt gondolnád, hogy annál is ostobább vagyok, mint amilyennek már amúgy is tartasz. Csak azt akarom, hogy legyél itt mellettem. – Most ő könyörgött nekem. Riadt volt, sebezhető és szomorú. A haragom alábbhagyott.

– Miért gyűlölnélek? Miért gondolnám, hogy ostoba vagy? Az ilyesmi megtörténik. Oké, tényleg elég sokkoló, de normális. Emiatt nem foglak kevesebbnek tartani, hékás. Hiszen ismersz. De ha tényleg nem akarod elmondani, akkor azt hiszem, jobb lesz, ha belenyugszom. Nem igaz? *Mondd el mondd el mondd el MOST!*

Úgy tűnt, Sal hálás, amiért nem erőltetem tovább a dolgot. Felállt, és ásított egyet.

– Istenem, de fáradt vagyok! Nem baj, ha alszom egy kicsit? Csak pár percet. – Azzal lekucorodott az ágyra, és összegömbölyödött, akár egy kismacska.

– Hm… Sal, nem gondolod, hogy vannak dolgok, amiket meg kellene beszélnünk? *Hogy képes az alvásra gondolni ilyen helyzetben?*

– Később, Gracie. Később beszélünk, ígérem. – Olyan kimerültnek tűnt, hogy inkább hagytam, egyelőre legalábbis. *Talán megjön az esze, ha huny egy kicsit*. Lefeküdtem mellé, a plafont bámultam és hallgattam, ahogy egyenletessé válik a légzése.

Az én édes és ártatlan legjobb barátnőm terhes. Vagy legalábbis meggyőződése, hogy az. Egy *baba* növekszik benne. Egy igazi, valódi baba / magzat / tudom is én, mi. Ez gáz gáz gáz. Gázabb már nem is lehetne. Mindegy, ne rohanjunk a dolgok elébe! Először is, rá kell vennem Salt, hogy csináljon terhességi tesztet, a biztonság kedvéért. Elég nevetséges lenne, ha ennyit idegeskednénk téves riasztás miatt.

El sem tudtam képzelni, mégis *kivel* feküdhetett le. Sal nem megy el csak úgy bárkivel, nagyon is válogatós. *Ó, istenem, talán valaki megerőszakolta. Ez megmagyarázná azt is, hogy miért nem akarja nekem elmondani a dolgot.* Legszívesebben abban a pillanatban felébresztettem volna, hogy rákérdezzek, ez-e az igazság. De olyan békésen szendergett, egyszerűen nem volt szívem.

Úgy döntöttem, jól jönne egy csésze tea. Nincs is annál jobb vészhelyzetben. Úgyhogy lementem a konyhába, és feltettem a tűzhelyre a kannát. Aztán a pultnak dőlve kortyolgattam a forró italt. Közben az agyam vadul zakatolt, képtelen volt öt másodpercnél tovább megmaradni egy témánál. *Hogy történhetett ez? És mi a francért nem vett be esemény utáni tablettát? És én? Hol voltam én, amikor mindez történt? Húsvét. Húsvétkor kellett lennie. Ha itt maradtam volna, ez az egész talán nem történik meg. Lehet, hogy az én hibám?*

Ez aztán az összhang. Épp a teáról beszéltem, és ki jön be? Ethan: a Titokzatos Férfi, kezében egy (fehér) csésze gőzölgő teával.

Leült velem szemben, és óvatosan az asztal sarkára állította a csészét, jó messzire a papírjaimtól. Mostanára egész nagy halom papírt teleírtam. Egy vaskos kötetet is kitenne. Mindenesetre már most hosszabb, mint bármelyik eddig befuccsolt regényírói próbálkozásom. Korábban is jöhetett volna a dolog. De a való világban annyi minden elvonja az ember figyelmét. Valahogy mindig találtam okot rá, hogy éppen miért nem írok. Most persze visszasírom azt az állapotot.

Finom a tea. Jó forró, és nem túl erős. Ez az első csésze teám, mióta itt vagyok. Ethan talán jutalomnak szánja? A gőzölgő csésze fölé hajolok, és szorosan köré fonom az ujjaimat. Olyan, mint a parázsló tűz. Vagy mint egy ölelés. Tényleg, egy ölelés jól jönne. Ha valaki körém fonná a karjait, és elűzne minden rosszat.

Megittam. És csak most jövök rá, hogy ezzel el is szalasztottam a tökéletes alkalmat, hogy meglepjem Ethant. Hiszen bele is löttyinthettem volna a képébe, hogy aztán szaladjak, ahogy a lábam bírja.

Vajon *képes* lennék rá?

A következő alkalommal képes leszek rá?

Nem tudom.

Istenem, miért vagyok ilyen szánalmas? Valahogy ki kell jutnom innen… vagy nem?

Tényleg ki kell jutnom innen? Miért akarnék visszamenni abba a nagy katyvaszba, ami az életem? Tuti, hogy nem változott semmi. Kíváncsi vagyok, hogy érzik most magukat. Lefogadom, örülnek, hogy eltűntem. Így valószínűleg sokkal könnyebb nekik. Lehet, hogy kicsit kibuktak (legalábbis színlelik), de abban biztos vagyok, hogy hamar túlteszik magukat rajta.

Ó, és vajon az újságok írtak rólam? Bizonyára, hacsak nem gondolják úgy, hogy túl idős vagyok. Az „eltűnt tizenhét éves" nem egészen úgy hangzik, mint az „eltűnt csecsemő", vagy akár az „eltűnt tizenkét éves". Lehet, hogy csak a helyi szennylap említett meg az első napon. Remélem, az első oldalon, azt viszont nagyon-nagyon-nagyon remélem, hogy nem a legutolsó iskolai fotómat hozták le. Aznap ugyanis elfelejtettem, hogy jön majd a fényképész, és nem keltem fel időben, hogy hajat mossak. Durva.

Anya biztosan Salt kérte meg, hogy adjon egy rendes fotót rólam, tekintve, hogy már évek óta nem használtuk a fényképezőgépet. Sőt, még egy nyavalyás digitális gépünk sincs. A családban apáé volt a fotós szerepe. *Van* is rólam jó sok kép. Egészen pontosan nyolc teljes album. Mind gondosan dátumozva, felcímkézve és egy szekrény mélyére rejtve a tévé mögé, az ütött-kopott társasjátékok alá. Grace Carlyle (majdnem) teljes gyermekkora. Anya most biztosan bánja,

hogy nem tett nagyobb erőfeszítést, hogy folytassa a megkezdett családi hagyományt.

Lehet, hogy Sal azt a fotót adta oda nekik, amit az egyik buliról hazafelé csinált rólam álmomban. Á, nem, az újság azt nem közölné le. Úgy nézek ki rajta, mint aki meghalt. Már ha egy hulla nyáladzik. De Sal nem tenne ilyet velem, nem igaz?

Kit akarok becsapni?

Bárcsak az a kép jelenne meg, ami Kirsty buliján készült rólam! Sal hirtelen kapott le: egyszer csak a nevemet kiáltotta, aztán ahogy odafordultam, már fotózott is. Rettentő viccesnek találta a dolgot, hiszen tudja, mennyire utálom mostanában, ha fotóznak. Kitéptem a kezéből a gépet, és ránéztem a kis kijelzőre a hátsó oldalán. Az ujjam már ott volt a TÖRÖL gombon. De az igazság az, hogy egész jól néztem ki rajta. A hajam fantasztikus volt (csak azért, mert Sal csodát tett vele), a szemem pedig olyan vidáman csillogott. Egészen úgy néztem ki rajta, mint akivel csak jó dolgok történhetnek. Ráadásul olyan felső volt rajtam, amiben nagyobbnak tűntek a melleim, és ez már önmagában is csoda.

Igen. Az újság biztosan ezt közölte le. Hacsak nem gondolták úgy, hogy kicsit ribancosan nézek ki rajta. A francba! Tuti, hogy az iskolait adták le! Uh. Ha azt meglátja valaki, egyből elmegy az étvágya. Remélem, jó kicsiben nyomtatták ki.

Azt nem hinném, hogy bekerülök bármelyik országos lapba. Hiszen csomó ember tűnik el, nem igaz? Bizonyára azt hiszik, hogy leléptem egy sráccal, akivel az interneten ismerkedtem meg. Anya talán bement valamelyik helyi tévéhez, hogy ott üzenjen nekem, és megígérje, hogy nem lesz semmi bajom, ha hazamegyek.

Na, nem. Lefogadom, hogy inkább elhúzott nyaralni, vagy átruccant Londonba, hogy még *több* olyan ruhát vegyen magának,

amit sosem fog felvenni. De most komolyan, hány pár cipőre van szüksége egy nőnek az ő korában? Úgy értem, én is imádom a cipőket, mint minden normális lány, de anyámmal akkor sem stimmel valami. Ő minden cipőből három párat vesz, hogy aztán elsüllyessze őket a szekrény mélyére.

Senki sem keres. Ez az igazság.